

# РЕШЕНИЕ

№ 12441

гр. София, 09.04.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,**  
в публично заседание на 07.03.2025 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ:** Пламен Горелски

**ЧЛЕНОВЕ:** Маргарита Йорданова  
Димитър Петров

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **57** по описа за **2025** година докладвано от съдия Димитър Петров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава дванадесета от АПК, вр.чл.63в ЗАНН.

Образувано по касационна жалба подадена от Директор на Национално толо управление към Агенция „Пътна инфраструктура“, чрез юрк. Д., срещу решение № 4049/07.09.2024г. по АНД № 20241110208264/2024г. на СРС, 94 състав, с което е отменено наказателно постановление № BG13122023/5800/P8-1695/09.05.2024г., издадено от касатора, с което на основание чл.179, ал.3а от ЗДвП, за нарушение на чл.139, ал.7 от ЗДвП, на Ц. И. Ц. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1800 лева.

Касаторът поддържа, че решението е неправилно. Поддържа, че АУАН и НП съдържат необходимите от закона реквизити и са редовни от външна страна документи. Нарушението е установено безспорно по предвидения в закона ред, като самият нарушител не е възразил срещу посочените в АУАН обстоятелства. Поддържа, че въз основа на тях правилно е ангажирана административнонаказателната му отговорност на основание чл.179, ал.3а от ЗДвП. Прави искане за отмяна на решението и постановяване на ново, с което жалбата срещу издаденото НП да бъде отхвърлена.

Касационната страна - Ц. И. Ц., чрез адв. В. И., подава писмен отговор, с който оспорва жалбата.

Съдът е сезиран и с частна жалба подадена от адв. В. Г. И. – процесуален представител на Ц. И. Ц., срещу определение № 4535/15.11.2024г., с което СРС е оставил без уважение искането за изменение на решението в частта за разноските. Поддържа, че неправилно СРС е изчислил размера на дължимото възнаграждение на адвоката по реда на чл.38, ал.2 ЗАдв. в размер на 480 лева, като действително дължими за производството са 580 лв. с оглед обстоятелството, че адвокатът е регистриран по реда на ЗДДС.

Директорът на Национално тол управление към Агенция „Пътна инфраструктура“, не взема становище по частната жалба.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура изразява становище, че решението на СРС следва да бъде потвърдено, а касационната частна жалба е основателна.

Административен съд – София-град, V касационен състав, след анализ и оценка на събраните във въззивното производство доказателства във връзка с доводите на страните, намира за установено следното:

По касационната жалба срещу решението:

Касационната жалба като подадена в срока по 211, ал. 1 от АПК и от надлежна страна е процесуално допустима. Разгледана по същество, съдът намира следното:

Производството пред РС е образувано по редовна и допустима жалба на Ц. И. Ц. против НП № BG13122023/5800/P8-1695/09.05.2024г., издадено от Директор на Национално тол управление към Агенция „Пътна инфраструктура“, с което на Ц. Ц. е наложена глоба в размер на 1800 лева, на основание чл.179, ал.3а от ЗДвП, за извършено нарушение на чл.139, ал.7 от ЗДвП. От фактическа страна описаното в НП нарушение се изразява в това, че на 29.11.2023г., в 19:12 часа, в Столична община, по път А-6 км 60+705, включен в обхвата на платната пътна мрежа, Ц. Ц. е управлявал ППС с рег. [рег.номер на МПС], вид: влекач М. Актрос, с обща техническа допустима максимална маса – над 12 тона, без да е заплатена дължимата пътна такса съгласно чл.10, ал.1, т.2 от Закона за пътищата. За нарушението е съставен АУАН № BG13122023/5800/P8-1695/13.12.2023г. от старши инспектор в отдел МП К., връчен на водача. Срещу АУАН е подадено писмено възражение.

Пред СРС са представени още доказателствен запис по нарушението, с приложени фотоснимки на ППС, от които се установяват посочените в НП фактически обстоятелства, послужили като основание за издаването му.

Посочената за нарушена правна норма на чл.179, ал.3а от ЗДвП гласи, че водач, който управлява пътно превозно средство от категорията по чл. 10б, ал. 3 от Закона за пътищата по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за което не са изпълнени съответните задължения за установяване на изминатото разстояние, съгласно изискванията на Закона за пътищата, за участъка от път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, който е започнал да ползва, или няма закупена маршрутна карта за същата, съобразно категорията на пътното превозно средство, се наказва с глоба в размер 1800 лв.

По дело С-61/2023 г. на СЕС е разгледан преюдициалният въпрос за съответствието на чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17.06.1999 г. относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури и националната правна уредба, с която се предвижда налагане на имуществена санкция във фиксиран размер за нарушенията на правилата относно задължението за предварително установяване и заплащане на размера на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и

тежестта им, и при положение че е предвидена възможност за освобождаване от административнонаказателна отговорност при заплащане на т. нар. "компенсаторна такса". По делото е постановено Решение на Съда (шести състав) от 21.11.2024г., с което е прието, че чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО относно таксуването на превозни средства за използване на пътни инфраструктури, трябва да се тълкува в смисъл, че посоченото в него изискване за съразмерност, не допуска система от наказания, която предвижда налагане на глоба или имуществена санкция с фиксиран размер за всички нарушения на правилата относно задължението за предварително заплащане на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им, включително когато тази система предвижда възможност за освобождаване от административнонаказателната отговорност чрез заплащане на "компенсаторна такса" с фиксиран размер.

От посоченото следва, че санкционната разпоредба на чл. 179, ал. 3а от ЗДвП, предвиждаща административно наказание "глоба" в абсолютен размер от 1800 лева, противоречи на съдържащото се в чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета относно таксуването на превозни средства за използване на пътни инфраструктури изискване за съразмерност на предвидените наказания, доколкото от страна на законодателя, не е оставена възможност наказанието да бъде индивидуализирано, в частност като се отчитат характерът и тежестта на нарушението и всички други обстоятелства, които имат отношение към обществената опасност на деянието - напр. категорията на управляваното ППС, изминатото разстояние, за което не е заплатена тол такса и други подобни. Това ясно се установява и в настоящото производство, от което е видно, че дължимият размер на неплатената пътна такса възлиза на 234 лева. В тази връзка е видно, че не е възможно тази разпоредба да бъде тълкувана по начин, който да гарантира съответствие с принципа за съразмерност на наказанията, установен в чл.9а от Директивата, доколкото както вече се посочи наказанието е определено в абсолютен размер и съдът няма правомощие да определя наказание извън предвидения в закона размер.

В същото време разпоредбата на чл.6 от ЗАНН въвежда принципа на законоустановеност на административното наказание, налагано по административен ред, за извършено противоправно деяние, нарушаващо установения ред на държавното управление. В тази връзка за да бъде ангажирана административнонаказателната отговорност на санкционираното лице, освен елементите на фактическия състав на нарушението, в закон следва да бъде определено и наказанието, което се предвижда за това нарушение.

На основание чл.633 ГПК, решението на Съда на Европейските общности е задължително за всички съдилища и учреждения в Република България. При зачитане на решението по дело С-61/2023г. следва, че посочената в оспореното наказателно постановление санкционна норма следва да остане без приложение, което има за последица отмяна на НП, поради липса на определено в закон наказание за посоченото административно нарушение.

С Решение на СЕС от 9 март 1978 г. по дело Simmenthal се налага разбирането, че е налице задължение на националния съд да не приложи националните разпоредби, които създават пречки за пълната ефикасност на общностните норми. Както се сочи в това решение, в качеството си на общностен съд на общото право, националният съд има задължението да приложи общностното право в неговата цялост и да защити правата, които то предоставя на частноправните субекти, като остави без приложение

всяка разпоредба на вътрешното право, която е в противоречие с общностното право. При съобразяване със задължителното тълкуване на съюзното законодателство, дадено с Решение от 21.11.2024 г. по дело C-61/2023 г. на СЕС, се налага изводът, че оспореното пред СРС наказателно постановление е издадено в противоречие с принципа за съразмерност на наказанията, въведен с чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17.06.1999 г. Европейския парламент и на Съвета относно таксуването на превозни средства за използване на пътни инфраструктури, поради обстоятелството, че наложеното наказание е предварително определено в абсолютен размер без да е оставена възможност за неговата индивидуализация.

По тези съображения оспореното наказателно постановление следва да бъде отменено, до какъвто извод правилно е достигнал и СРС, поради което обжалваното решение следва да бъде оставено в сила.

По частната жалба подадена от адв. В. Г. И. – процесуален представител на Ц. И. Ц., срещу определение № 4535/15.11.2024г. С определения, СРС е оставил без уважение искането на процесуалния представител, за изменение на постановеното решение в частта на присъденото по реда на чл.38, ал.2 Закон за адвокатурата, адвокатско възнаграждение за предоставената безплатна правна помощ, тъй като до приключване на съдебното заседание по делото, адвокатът не е представил доказателства за претендирания по-висок размер на възнаграждението.

Определението е правилно и законосъобразно. При правилно тълкуване разпоредбите на чл.80 и следв. ГПК, СРС обосновава се е позовал на разясненията дадени с т.11 от Тълкувателно решение № 6 от 6.11.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 6/2012 г., ОСГТК, съгласно които, най-късно до приключване на съдебните заседания в съответната инстанция, страната следва да представи списък по чл. 80 ГПК и доказателства за извършените разноси, тъй като това е последният момент, до който страните могат да се сочат валидно доказателства, съответно с възможност за насрещната страна да вземе становище по тези доказателства. В случая, до приключване на съдебното заседание пред СРС, адв. В. Г. И. не е представила доказателства за претендирания по-висок размер на адвокатско възнаграждение, поради което и искането ѝ за изменение на постановеното по делото решение в частта за разноските, правилно е оставено без уважение от СРС, с оглед на което определение № 4535/15.11.2024г. следва да бъде оставено в сила.

По отговорността за разноси за касационното производство:

С оглед неоснователността на подадената касационна жалба, отговорността за разноси в касационното производство е в тежест на касатора. Съгласно чл.38, ал.2 Закон за адвокатурата, адвокатът оказал безплатна адвокатска помощ на лицата по ал.1 има право на адвокатско възнаграждение в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2, като в този случай насрещната страна следва да бъде осъдена да го заплати. По делото е представен договор за правна защита и съдействие от 16.10.2024г., в който е отразено, че адвокатът оказва безплатно адвокатска помощ на неин близък. В този случай, в полза на адвоката следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение размер от 580 лева, при условията на чл.38, ал.2 ЗАдв.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК Административен съд – София-град, пети касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4049/07.09.2024г. по АНД № 20241110208264/2024г. на СРС, 94 състав.

ОСТАВЯ В СИЛА Определение № 4535/15.11.2024г., постановено по АНД № 20241110208264/2024г. на СРС, 94 състав.

ОСЪЖДА на основание чл. 38, ал.2 Закон за адвокатурата, вр. чл.143, ал.1 АПК, Агенция „Пътна инфраструктура“ да заплати на адв. В. Г. И. – САК, сумата от 580 лева – адвокатско възнаграждение за оказана безплатна адвокатска помощ и съдействие на Ц. И. Ц. по КНАХД № 57/2025г. на АССГ, V касационен състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

2.

ЧЛЕНОВЕ: 1.